

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק י"א

קוֹנְטֵרְס 431

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמִשׁ תּוֹכֵב"א

ג. ידיעת דבר זה מוכיח עוד יותר, שתורת הסוד שבספר הזהר, לא נתיצר בתקופת התנאים, כי אם היא מסרת עתיקת יומין שהשתמשו בה רשב"י וחבריו דיליה, בנו ויסדו עליה את קבלתם, ומקורה עוד בתורה שנתנה מאת השם למשה בסיני.

- פרק ט - מפרשי הזהר

א. בבואנו להתחקות על ספרות הפרוש ליסוד הקבלה - ספר "הזהר". עומדים אנו מול מספרם הדל של הפרושים שנכתבו לספר זה. בל נשפח שמאז גלוי ספר זה עברו כשבע מאות שנים - תקופה די ארפה, שעשתה פרות ופירי פרות כלפי כל ספרות אחרת ביהדות. (נשנה לדגמא את הזהר, לפרשנות רש"י על התורה, ולספר ההלכתי של הרמב"ם "משנה תורה". על ספרו של רש"י נכתבו למעלה ממאה פרושים ידועים, ועל ספרו של הרמב"ם - מספר מאות!)

ב. הטעם העקרי להעדר פרשנות רחבה לזהר, ככל הנראה נובע מאפיה הנסתר של תורה זו, ומן החשש לגלות אף לא טפח מסודותיה הכמוסים, בבחינת - "סוד השם ליראיו".

ג. טעם נוסף, הוא החשש מן הטעות בפרוש דברים העומדים ברומו של עולם, אשר כל חסר דיוק משנה ומשדד מערכות בכל העולמות! על פן יפה השתיקה, ובמיחד, וכל שכן הכתיבה!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

א) רבי שמעון לביא – "פתם פז", ראש מפיצי התורה בצפון אפריקה

א. רבי שמעון לביא נולד בספרד בשעת בין הערבים, ערב וסמוך לשקיעתה של יהדות גדולה ומפארת. בשנת רנ"ב בעודו ילד, נטל את מקל הנדודים יחד עם כל יהודי ספרד, ושם פעמיו לצפון אפריקה הסמוכה. תחנתו הראשונה הייתה העיר פאס שבמרוקו, שם גדל ונתגדל, וספג לתוכו הרבה תורה ויראה, קדשה וטהרה. רבי שמעון [הר"ש] לביא - כרבים מבני דורו שגלו מארץ מולדתם - שאף להגיע לארץ ישראל. ואכן, אחר תקופה ארכה (רנ"ב - ש"ט), פנה הוא בדרכו לארץ הקדש, בעברו דרך לוב, בעיר טריפולי. נוכח הוא לדעת עד כמה גדולה היא בורותם של יהודי המקום בידיעת התורה, וממילא עד כמה רחוקים הם מקיום תורה ומצוות בשלמות. הרגשת אחריות אישית לגורל יהודי הקהלה ויהדותם, הביאה את רבי שמעון [הר"ש] לביא לדחות את עליתו לארץ ישראל, לשהות במקום, ולהשתדל לשנות את פני הדברים העגומים. ואכן רבי שמעון [הר"ש] לביא החל להפיץ את התורה ולמודה בלוב, ותיקן תקנות בתחומי היהדות השונים.

ב. וזה לשון החיד"א (ב"שם הגדולים" בערכו): "ואני שמעתי דהרב הנזכר היה דעתו לסע לארץ ישראל, וכשבא לטריפולי ראה שלא היו יודעין דת ודיו, ואפלו תפלה וברכות פתקנו, ואמר בלבו פי טוב לו לקרבם לתורה וללמדם תורה וליראה את השם, וזה יותר מהליכת ארץ ישראל, וכן עשה והצליח כמעט לגיגים והרביץ תורה שם".

ג. רבי שמעון [הר"ש] לביא האריך ימים, ונפטר בשנת שמ"ה, ומקום קבורתו בעיר טריפולי. מפרסם הוא שירו "בר יוחאי נמשחת אשךך, שמן ששון מחברך" - על רבי שמעון בר יוחאי. רבי שמעון [הר"ש] לביא כתב פרוש רחב ועמק - "פתם פז" - לספר הזהר, שממנו נותר וידוע לנו רק פרושו לספר בראשית. שלא כשאר פרושי הזהר שנכתבו לאחר שנדפס הזהר, פרושו של רבי שמעון [הר"ש] לביא נכתב על בסיס כתבי יד של הזהר

עומדים בשלשה צדדים, ויוצאים מתוך זהב וכסף ונחשת.

הנחשת למטה, משום שאותן מרכבות שיוצאות מתוך אל"ף דל"ת נוי"ן יו"ד שבתוך ההיכל הראשון, שהן ארבע מרכבות שיוצאות מתוך אותן שתי רוחות ימין ושמאל, מתוך לבנת הספיר, כמו שאמרנו. אלו שתי הרוחות שאמרנו שם, הן נקראות שני הרים, והם הרי נחשת.

מאותן שתי רוחות שנקראות הרי נחשת, יוצאות אותן ארבע מרכבות שמשמשות באותו השם של אל"ף דל"ת שנספק בסנדלפון, בעל הפנים. וכלם שליחים על אלה בעולם בסוד סוסים ומרכבות, משום שיש מרכבה על סוסים שמשמיעים אותה.

והשם הקדוש הזה נכלל ביו"ד ה"א, כמו שבארנו, שנכלל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א, והוא יאחדונה. והרי נתבאר, אלהים לא נכלל בשם אחר, משום שיש אלהים חיים, ומזה מתפשט לכמה צדדים, ולא מתפנס, אלא מתפשט.

השם שכולל את כל השמות - יו"ד ה"א ויא"ו ה"א, בסוד האותיות הצורף של השם הקדוש, שבו היה יודע הכהן לצרף בכל צדדיו, עד שעולים השמות בכמה צדדים בארבעים ושנים גונים בהשתטחות המנורה של הניצוץ החזק, שגוהו שכולל את כל השמות.

והשם הזה כולל את כל השמות. אאלדהניי"ם סימן. באותיות הללו פלילות אחרות מן הברות, ואלו יוצאות ואלו נכנסות. אחר כך בשוטה ומתפשטת המנורה של הניצוץ החזק, מצטרפות האותיות בתוכה, ונכנסות

ואינן בתלת סטרין קיימי, ונפקי מגו זהב וכסף ונחשת.

נחשת לתתא, בגין דאינן רתיכין דנפקי מגו אל"ף דל"ת נוי"ן יו"ד די בגו היכלא קדמאה, דאינן ארבע רתיכין דנפקין מגו אינן תרין רוחין ימינא ושמאלא, מגו לבנת הספיר, כדקאמרן. אלין תרין רוחין דקאמרין התם, אינן אקרון תרי טורים, ואינן הרי נחשת.

מאינן תרי רוחין דאקרון הרי נחשת, נפקי אינן ד' רתיכין, דמשתמשי בההוא שמה דאל"ף דל"ת, דאשתקע בסנדלפון, מאריה דאפיא. וכלהו שליחן על אלין בעלמא, ברזא דוסוון ורתיכין, בגין דאית רתיכא על סוון, דנטלי לה.

ודא שמה קדישא, אתפליל ביו"ד ה"א, כמה דאוקימנא, דאתפליל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א, ואיהו יאחדונה. והא אתמר, אלהים לא אתפליל בשמה אחרא, בגין דאית אלהים חיים, ומהאי, אתפשט לכמה סטרין, ולא אתכניש, אלא אתפשט.

שמה דכליל כל שמהן, יו"ד ה"א ויא"ו ה"א, ברזא דאתוון צרופא דשמה קדישא, דביה הוה ידע כהנא, לצרפא בכל סטרוי, עד דסלקי שמהן בכמה סטרין, בארבעין ותרין גוונין, באשתטחו דבוצינא דקרדינותא, דהאי איהו כליל כל שמהן.

ושמה דא, כליל כל שמהן. אאלדהניי"ם סימן. באלין אתוון פלילן אתרינן מתחברן. ונפקי אלין, ועיילי אלין. לבתר פד אתנטי ואתפשט בוצינא דקרדינותא, מצטרפי אתוון בגויה, ואעלי אתוון, ונפקי אתוון, ברזא דאלין תשע אתוון. ואלין אתמסרו

אותיות ויִצְאֹת אותיות בסוד
תשע האותיות הללו. ואלו נמסרו
לקדושים עליונים ללכת בדרך
של סוד האותיות, לצרף יחד של
שמות האותיות כמו שהיה יודע
הכהן לצרף שמות באותיות
רשומות.

וְיָדִי אָדָם מַתַּחַת כַּנְפֵיהֶם (יחזקאל
א). כֵּלָן יְדֵי אָדָם. הָרִי בְּאֲרֹנוֹ,
שְׂאוֹתָם (שְׂרָפִים) רוּחֹת וְחַיִּית
וְאוֹפְנִים, (פְּרוּבִים וְחַיִּית וְאוֹפְנִים) כֵּלָם
עִם כַּנְפֵים, וְיָדִים תַּחַת הַכַּנְפִים
שֶׁלֵּהֶם לְקַבֵּל תַּפְלוֹת וּלְקַבֵּל בְּעָלֵי
תְּשׁוּבָה. יְדֵי אָדָם, אֲתָרִים
וּמְקוֹמוֹת לְקַבֵּל בְּנֵי אָדָם
בַּתַּפְלוּתֵיהֶם וּבִשְׂכֻתֵיהֶם,
וּלְפַתַח פְּתָחִים לְקַבֵּל אוֹתָם,
לִיְחָד וּלְקָשֶׁר קָשָׁרִים וּלְעֲשׂוֹת
רְצוֹנָם.

וְהָאֲתָרִים וְהַמְקוֹמוֹת הַלְלוּ
שֶׁנִּקְרְאוּ יְדֵי אָדָם, שְׁעוֹמְדִים
לְבְנֵי אָדָם, אֵלֵיוּ הֵם שְׁמוֹת
קְדוּשִׁים שְׁשׁוּלְטִים בְּכָל דְּרָגָה
וְדְרָגָה, (מִשּׁוֹם) שְׂבָהֶם נִכְנָסִים בְּנֵי
אָדָם בַּתַּפְלוּתֵיהֶם וּבִכְבֻּקְשׁוֹתֵיהֶם
בְּכָל הַשְּׁעָרִים הָעֲלִיּוֹנִים, וּבִזְוָה
שׁוּלְטִים הַתַּחְתּוֹנִים לְמַעְלָה.
וְסוּד זֶה - (תְּהִלִּים קִיט) יְדִיָּה עֲשׂוֹנִי
וְיִכּוֹנְנֹנִי, וְאֵלֵיוּ שְׁמוֹת קְדוּשִׁים.
וְיֹאמַר ה' אֵל מִשָּׁה נָטָה אֶת יְדֶךָ
עַל הַשָּׁמַיִם (שְׁמוֹת ט). וְכִי אֵיךְ יִכַּל
לְהַרִים יְדוֹ עַל הַשָּׁמַיִם? אֵלָּא נָטָה
- הַרְבֵּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים יח) וַיֵּט
שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ. הַמְשַׁכָּה מִלְּמַעְלָה
לְמַטָּה. יְדֶךָ - מְקוֹמְךָ, מְקוֹם
הַדְּרָגָה שֶׁלְּךָ שְׂאֵתָה שְׂרׁוּי בְּתוֹכָהּ,
וְזֶה בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ. וְכָל
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים בְּסוּד
הַשְּׁמוֹת נוֹסְעִים וְעוֹמְדִים, וּבִהֶם
נִכְנָסִים בְּנֵי אָדָם לְהִיכָלוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים, וְאֵין מִי שִׁימַחָה
בִּידְיָהֶם. אֲשֶׁרֵי אוֹתָם שְׂיֹדְעִים

לְקַדְּשֵׁי עֲלִיּוֹנִין, (דָּר ר"ט ע"ב) לְמַהֵךְ בְּאוֹרְחָא
דְּרִזָּא דְאַתּוּן. לְצַרְפָּא יְחוּדָא דְשִׁמְהֵן דְאַתּוּן,
כְּמָה דְהוּה יָדַע כְּהֵנָּא לְצַרְפָּא שְׁמָהֶן, בְּאַתּוּן
רְשִׁימָן.

וְיָדֵי אָדָם מַתַּחַת כַּנְפֵיהֶם. (יחזקאל א) כֵּלָהוּ יְדֵי
אָדָם, הָא אוֹקִימְנָא, דְאַיְנוּן (ג"א שְׂרָפִים)
רוּחִין וְחַיּוּן וְאוֹפְנִים. (פְּרוּבִים וְחַיִּית וְאוֹפְנִים) כֵּלָהוּ
בַגְּדָפִין, וְיִדְיָן תַּחוֹת גְּדַפְיֵיהוּ, לְקַבְּלָא צְלוֹתִין,
וּלְקַבְּלָא מְאָרִי דְתִיּוּבְתָא. יְדֵי אָדָם אֲתָרִין
וְדוּכְתִין, לְקַבְּלָא בְנֵי נָשָׂא, בְּצִלּוֹתֵהוּן
וּבַעוֹתֵהוּן, וּלְאַפְתָּחָא פְּתַחִין לְקַבְּלָא לוֹן,
לִיְחָדָא וּלְקָשְׁרָא קָשְׁרִין, וּלְמַעַבְד רְעוּתֵהוּן.
וְאַתּוּן אֲתָרִין וְדוּכְתִין דְאַקְרוּן יְדֵי אָדָם,
דְּקִימֵי לְבְנֵי נָשָׂא, אֵלִין אֵינּוּן שְׁמָהֶן
קְדִישִׁין, דְשְׁלִיטִין בְּכָל דְרָגָא וְדְרָגָא, (בְּנִין)
דְּבַהוּן עֲאֵלִין בְּנֵי נָשָׂא, בְּצִלּוֹתֵהוּן וּבַעוֹתֵהוּן,
בְּכָל תְּרַעִין עֲלֵאִין. וּבְדָא שְׁלִטִין תַּתְּאִין
לְעִילָא. וְרִזָּא דָא, (תְּהִלִּים קִיט) יְדִיָּה עֲשׂוֹנִי
וְיִכּוֹנְנֹנִי, וְאֵלִין שְׁמָהֶן קְדִישִׁין.

וְיֹאמַר יְי' אֵל מִשָּׁה נָטָה אֶת יְדֶךָ עַל הַשָּׁמַיִם.
(שְׁמוֹת ט) וְכִי הִיךְ יְכִיל לְאַרְמָא יְדִיהָ עַל
שְׁמֵיא. אֵלָּא נָטָה: אַרְכִין. כְּמָה דְאַתְּ אֲמַר,
(תְּהִלִּים יח) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיִּרְדּוּ, מְשִׁיכוּ מִלְּעִילָא
לְתַתָּא. יְדֶךָ: אֲתָרְךָ. אֲתָרָא דְדְרָגָא דִילְךָ, דְאַתְּ
שְׂאָרִי בְּגוּיָה, וְדָא בְּרִזָּא דְשִׁמְא קְדִישָׁא. וְכֵלָּא
עֲלֵאֵי וְתַתְּאֵי, בְּרִזָּא דְשִׁמְהֵן נְטָלִי וְקִימֵי. וּבַהוּ
עֲאֵלִין בְּנֵי נָשָׂא לְהִיכָלִין עֲלֵאִין, וְלִית מְאֵן
דִּימַחֵי בִּידְיֵיהוּ. זַפְּאִין אֵינּוּן דִּינְדַעִין לְסַדְרָא
יְחוּדָא דְמְאָרִיָהוּן כְּדָקָא יְאוּת, וּלְמִיָּהֶן בְּאַרְחָ
קְשׁוּט, בְּגִין דְלֹא יִטְעוּן בְּרִזָּא דְמְהִימְנוּתָא.
הָא חֲזִי, בְּהִיכָלִין אֵלִין, אֵית רִזָּא עֲלָאָה גו

לסדר את יחוד רבונם כראוי וללכת בדרך אמת, כדי שלא יטעו בסוד האמונה.
בא וראה, בהיכלות הללו יש סוד עליון בתוף האמונה, וכלם חיות ומרכבות, כלם משנים זה

מִזֶּה לְהַפְלִיל אֱלֹה בְּאֵלֶּה לְטוֹב
לְהַתְּפַקֵּן, וְסִימְנֵךְ - (אסתר ב) וְיִשְׁנֶה
וְאֵת נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב. בְּשִׁבְעַת
הַהֵיכָלוֹת הַלְלוּ הַשְּׁלֵמוֹת
שֶׁלֹּמֶעֱלָה, כְּשִׁנְשַׁפְתֶּם זֶה בְּזֶה
וְנִכְנְסוֹת תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת שֶׁל מִי
שִׁיּוֹדֵעַ לְסֹדֵר אוֹתָן, לְהַתְּקִינָן
לְמַעֲלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְאֵת שִׁבְעַת
הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית
הַמֶּלֶךְ.

הַהֵיכָל הָרֵאשׁוֹן - (ישעיה מוה) יוֹצֵר
אוֹר וּבּוֹרֵא חֹשֶׁךְ. הָאוֹר שֶׁל הָאֵבֶן
הַטּוֹבֶה סְפִיר, שְׂאֵבֶן טוֹבָה נוֹצֵצַת
לְשֵׁנֵי צְדָדִים, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, אוֹר וְחֹשֶׁךְ. (תהלים קד)
מֶה רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה' כִּלְמֵם בְּחֻכְמָה
עֲשִׂיתָ, כִּלְמֵם אוֹפְנִים וְגִלְגָּלִים,
מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ וְגו'. הַמֶּלֶךְ
הַמְרוֹמֵם לְבִדּוֹ מֵאֵז, הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
יֵאֱהָדוּנָה יי, הַכֹּלֵל שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁלֵּם בְּשֵׁנֵי שְׁמוֹת, וְזוֹהוּ
שְׁעוֹלָה בְּאוֹר וּמִתְנַשֵּׂא מִימּוֹת
עוֹלָם.

הַהֵיכָל הַשֵּׁנִי - אֵל בְּרוּךְ גְּדוֹל
דְּעָה, אוֹרְפְּנֵיָא ל', (הסוד שכולל אותיות
קטנות) שְׁכוֹלֵל הַסּוֹדוֹת שֶׁל אוֹתוֹת
קְטָנוֹת שֶׁל אֲלֶפֶת בֵּיתָא. כָּאֵן הֵם
שְׂאוּמְרִים קְדוֹשׁ וּבְרוּךְ. וְכָאֵן הֵיא
הַקְּדוּשָׁה וּבְרוּךְ כְּבוֹד ה'. הַהֵיכָל
הַשְּׁלִישִׁי - לְאֵל בְּרוּךְ נְעִימוֹת
יְתֵנוּ.

הַהֵיכָל הַרְבִּיעִי - הַמְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ
כָּל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית.
מִשׁוּם שֶׁכָּאֵן מִתְגַּלְגָּלִים הָאוֹרוֹת
וְהַדִּינִים שֶׁל הָעוֹלָם. מִי שֶׁהוּא
לְחִיִּים, מִתְקַדֵּשׁ כְּמִקְדָּם לְהַתְּקִיִּם
בְּעוֹלָם בְּאוֹר הַיָּמִין שֶׁנֶּקְרָא אֵל,
כְּמוֹ שֶׁאֲמַרְנוּ.

הַהֵיכָל הַחֲמִישִׁי - הַהֵיכָל הַזֶּה
נֶקְרָא אֶהְבַּת עוֹלָם, וְזוֹהִי מִשִּׁכָּה
שֶׁל אֶהְבָּה שֶׁל הַהֵיכָל שֶׁנֶּקְרָא
אֶהְבָּה, וְזוֹהִי אֶהְבַּת עוֹלָם

אֶהְבַּתְנוּ יי אֵלֵהֵינוּ, בְּרוּךְ

מִהֵימְנוּתָא. וְכִלְהוּ חֵיווֹן רְתִיכִין, כְּלֵהוּ
מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, לְאֵתְפַלְלָא אֵלִין בְּאֵלִין
לְטַב, לְאֵתְקַנָּא. וְסִימְנֵךְ (אסתר ב) וְיִשְׁנֶה וְאֵת
נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב. בְּשִׁבְעָה הַיְכָלִין אֵלִין, שְׁלִימוֹ
דְּעִילָא. כְּדֵ אֶשְׁתַּלִּים דָּא בְּדָא, וְעָלוּ צְלוֹתֵין
וּבְעוֹתֵין. דְּמָאן דִּידַע לְסִדְרָא לֹוֹן, לְאֵתְקַנָּא
לֹוֹן לְעִילָא. כְּמָה דָּאת אָמַר (אסתר ב) וְאֵת שִׁבְעַת
הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ.

הַיְכָלָא קְדָמָאָה. (ישעיה מוה) יוֹצֵר אוֹר וּבּוֹרֵא
חֹשֶׁךְ. נְהִירוֹ דְּאֵבֶן טְבָא סְפִירוֹ, דְּאֵבֶן
טְבָא נְצִיץ לְתָרִין סְטָרִין, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא
לְיָמִינָא וְלִשְׂמָאלָא, אוֹר וְחֹשֶׁךְ. (תהלים קד) מֶה
רַבּוֹ מַעֲשֵׂיךָ יי כִּלְמֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ, כְּלֵהוּ
אוֹפְנִים וְגִלְגָּלִים, מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ וְגו'.
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמֵם לְבִדּוֹ מֵאֵז שְׂמָא קְדִישָׁא
יֵאֱהָדוּנָה יי, כִּלְלָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, שְׁלִים
בְּתָרֵי שְׁמֵהֶן, וְדָא הוּא סְלִיק בְּאוֹרָא, וּמִתְנַשֵּׂא
מִימּוֹת עוֹלָם.

הַיְכָלָא תְּנִינָא, אֵל בְּרוּךְ גְּדוֹל דְּעָה,
אוֹרְפְּנֵיָא ל', (נ"א ת"א דכליל אנתון וערין)
דְּכִלִּיל רְזִין דְּאֵתוֹוֹן זְעִירִין דְּאֲלֶפֶת בֵּיתָא. הֵכָא
אֵינּוֹן דְּקַאמְרֵי קְדוֹשׁ וּבְרוּךְ. וְהֵכָא אֵיהוּ
קְדוּשָׁה, וּבְרוּךְ כְּבוֹד יי. הַיְכָלָא תְּלִיתָאָה, לְאֵל
בְּרוּךְ נְעִימוֹת יְתֵנוּ.

הַיְכָלָא רְבִיעָאָה הַמְחַדֵּשׁ בְּטוֹבוֹ כָּל יוֹם
תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. בְּגִין דְּהֵכָא
מִתְגַּלְגָּלִין נְהוּרִין, וְדִינֵין דְּעֵלְמָא. מָאן דְּאֵיהוּ
לְחִיִּים, מִתְחַדֵּשׁ כְּמִקְדָּמִין, לְאֵתְקִימָא
בְּעֵלְמָא, בְּנְהוּרָא דִּימִנָא, דְּאֶקְרִי אֵל
כְּדָקְאמְרִין.

הַיְכָלָא חֲמִישָׁאָה. הַיְכָלָא דָּא אֶקְרִי אֶהְבַּת
עוֹלָם. וְדָא אֵיהוּ מְשִׁיכוֹ דְּרַחֲמִימוּתָא

דְּהֵיכָלָא דְּאֶקְרִי אֶהְבָּה, וְדָא הֵיא אֶהְבַּת עוֹלָם

אתה יי' הבוחר בעמו ישראל באהבה, ברזא
דא"ל שדי".

היבלא שתינתא, אמת ויציב ונכון וקיים.
ובעינן דלא לאפסקא בין היכלין
אלין. (לאלין) דהא במשיכו דצלוחא ורעותא
מתחבראן פחדא, ואתקשראן אלין באלין,
ברזא דשמהן קדישין דשליטין בכל חד וחד.
היבלא שביעאה, אדני שפתי תפתח, רזא
דרזין בלחישו, ולא אשתמע קלא.
הכא איהו רעותא דלבא, לאתפונא ולסלקא
רעותא מתתא לעילא, עד אין סוף, ולקשרא
שביעאה בשביעאה, (ובלא חד בחד) דא בדא (ג"א
מתתא לעילא) ולבתר, מעילא לתתא, לאמשכא
ברכאן בכלהו עלמין, ממקורא דחיי, (ג"א דאיהו
שביעאה לעילא) דאיהו היבלא שביעאה עלאה (ודא
שכינתא) ברעותא דלבא, ובסתימו דעינין, דרזא
דאתון דשבע שמהן עלאין קדישין. (דף רס"א
ע"א)

אהבתנו ה' אלינו, ברוך אתה ה'
הבוחר בעמו ישראל באהבה,
בסוד של א"ל שדי".

ההיבלא הששי - אמת ויציב ונכון
וקיים. וצריכים שלא להפסיק בין
היכלות אלו (לאלין). שהרי
בהמשכת התפלה והרצון
מתחברים כאחד, ונקשרים אלה
באלה בסוד השמות הקדושים
ששולטים בכל אחד ואחד.
ההיבלא השביעי - אדני שפתי
תפתח. סוד הסודות בלחש, שלא
נשמע הקול. כאן הוא רצון הלב,
להתכונן ולהצלוח רצון ממש
למעלה עד אין סוף, ולקשר
שביעי בשביעי (ובל אחד באחד) זי
בזי (ממטה למעלה), ואחר כך
ממעלה למטה, למשך ברכות
לכל העולמות ממקור החיים,
(שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל
השביעי העליון (והשכינה) ברצון
הלב ובסתימת העינים של סוד
האותיות של שבעה שמות
עליונים קדושים.

ההיבלא השביעי העליון הזה,
שהוא מקור החיים, זוהי הברכה
הראשונה, וזהו ההיכל הראשון,
ראשית הכל ממעלה למטה,
ולטל השביעי מלמטה לחבר זה
בזה, שביעי בשביעי. שהרי מזה
שלמטה נכנס מי שנכנס להיכל
העליון.

וזהו סוד ברוך - רבוי של כל
התחתונים, כלול בחיות ושרפים
ואופנים, וכל ההיכלות רבוי של
סוד קדש הקדשים ששורה בתוכו
בגניזה, ואז נקרא ברוך בכל
הרבויים הללו והברכות והסודות
שנשלמו בו.

אתה"ה - העטור של סתר
האותיות, הפלל של כל כ"ב
האותיות. וזהו א"ת. ה' שכולל
אותם מלמעלה בה' הזאת, וכונס
אותם לתוכו, וזהו א"ת ה'.

היבלא שביעאה עלאה דא, דאיהו מקורא
דחיי, דא איהו ברכתא קמיינתא. ודא
איהו היבלא קדמאה, שירותא דכלא מעילא
לתתא, ולנטלא שביעאה מתתא, לאתחברא
דא בדא, שביעאה בשביעאה. דהא מהאי
דלתתא, עייל מאן דעייל, להיבלא עלאה.
ודא הוא רזא, ברוך, רבויא דכלהו תתאי,
כלילא בחיוון ושרפים ואופנים, וכלהו
היכלין רבויא דרזא דקדש הקדשים, דשריא
בגויה בגניזו, וכדין אקרי ברוך, בכל אלין
רבויין וברכאן, ורזין דאשתלימו בה.
אתה"ה, עטורא דסתימו דאתון, פללא דכלהו
כ"ב אתון. ודא הוא א"ת. ה' דכליל
לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא
איהו א"ת ה'. וכד איהי בשלימו בההוא נהר

ובקשהיא בשלמות באותו נהר
שאוהז בה, היא עולה להתעטר
למעלה, וזהו סוד הכתוב (אסתר ב)
ובנה הנערה באה אל המלך, ואז
- את כל אשר תאמר ינתן לה.
וזהו סוד ברוך אתה, וצריך
להתפנן בסוד הזה ולקשר את
הרצון בסוד הזה.

י' אלהינו - זהו קשר ויחוד של
המלך העליון למעלה. בזה,
כשהנערה באה אל המלך, את כל
אשר תאמר ינתן לה.

ואלהי אבותינו - זהו סוד האבות
לברך אותה. וזהו סוד אלהי
אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב.
כמו שהנערה הזו לא נעזבת
מהתחוננים, כך גם לא נעזבת
מהאבות לעולמים. היא אחוזה
בהם (לשמר אותם ולעטר אותה) לעטר
אותה.

ומשום שהתברכה מכל אחד
מהם, צריך להזכירה על כל אחד
ואחד. ואחר כך תכנסו כלם
בחבור אחד (לתוך מעי אמא)
ומתעטרים עמה. האל הגדול
הגבור והנורא - הרי כלם כאחד
לעלות למעלה בראשונה ממעלה
למטה, ועכשו ממטה למעלה,
להכליל אותם עמה. שכינן
שאמר האל הגדול הגבור
והנורא, כלם כלולים בה. ואז -
אל עליון גומל חסדים טובים
קונה הכל. וזהו כלל הכל.

וזוכר חסדי אבות - שהשתחו
עמה (בנמצאו כאחד) ונכנסו למעיה
והתברכו שם. ואחר כך שורה
אותם ומוציא אותם פשהם
מתרכים מתוכה. ובאותה
השתחויה שאומר ברוך אתה ה'
מגן אברהם, כאן יוצאים כלם
בכלל, שהרי בימין כלם
מתברכים פראי.

בא וראה, התיכל השביעי הזה
סוד המלך העליון, ומתעטרים בו

דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא
איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) ובנה הנערה באה אל
המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא
איהו רזא ברוך אתה, ובכי לאתכוונא בהאי
רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא.

י' אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא
עלאה לעילא, בהאי, כד הנערה באה אל
המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

ואלהי אבותינו: דא רזא דאבהן, לברכא לה.
ודא איהו רזא, אלהי אברהם אלהי
יצחק ואלהי יעקב. כמה דהאי נערה לא
אשתבקת מתפאי, הכי נמי לא אשתבקת
מאבהן לעלמין. איהו אחידת בהון (נ"א לנמרא לון
ולעטרא לה) לעטרא לה.

ובגין דאתברכא מפל חד מנהון, בעי לאדפרא
לה על כל חד וחד. ולבתר תכפושון
כלהו בחבורא חדא, (ס"א לנו מעי דאמא) ומתעטרי
בהדה, האל הגדול הגבור והנורא, הא כלהו
כחדא, לסלקא לעילא בקדמיתא מעילא
לתתא והשתא מתפא לעילא. לאכללא לון
בהדיה דכיין דאמר האל הגדול הגבור
והנורא כלהו פלילין בה. וכדין, אל עליון
גומל חסדים טובים קונה הכל. ודא כללא
דכלא.

וזוכר חסדי אבות, דאשתהו בהדה (דאשתבחון
בחדא) ועאלו במערהא, ואתברכוון תמן.
ולבתר שארי לון ואפיק לון כד אינון
אתברכאון מגווה. ובההיא השתחוואה דאמר
ברוך אתה י' מגן אברהם, הכא נפקי כלהו
בכללא, דהא בימינא כלהו מתברכאון בדקא
חזי.

הא חזי, היכלא שביעאה דא, רזא דמלכא
עלאה, אתעטר ביה ומתעטרין ביה אבהן

האבות, כמו שאמרנו, נכללו בו. ועד עכשו נכללו, וצריך להוציא אותם הוא ההיכל הזה, וכשמוציא אותם מברכים (מתברכים) משום הנצרה הזו, אז היא אוחות בהם בכל אותן הפרכות. ואף על גב שהרי נכללו היכלות בהיכלות, עכשו נאחזו באותן ברכות פאחד, וכשאומר מלך עוזר ומושיע ומגן, אז מוציאה אותם מברכים.

וזהו היכל אחד השביעי בסוד השם הקדוש העליון בוכ"ו, ברכה יחסד כח' ומשפט, הפלל הסוד (של סוד), והסוד הזה הוא הסוד (שהיא) של אהי"ה, הפלל של הכל. משום שהאותיות הללו הן כלל של הכל, משום שהאותיות הללו הוציאו את אלה (אותם) שיצאו מהן, הפלל של האבות, וזהו שמתחברת עמן, שנקראת ברכה.

בין שאמר ברוך אתה ה' מגן אברהם, הרי היא אוחות ברכות מהם בסוד ההיכל החמישי אהבה, שהוא ימין, והוא חמישי, להתקשר באהבה של הפרכות של הימין. וכך צריך, מפעלה למטה להתברך. בראשונה נכללו היכל בהיכל פפי שאמרנו, ועכשו נוטלים ברכות שימצאו אלה לפני אלה. ואף על גב שיש מי שנוטל (שנטל) בראשונה, בין שנמצאו מצד הימין ברכות, בהיכל החמישי מתחיל להאחו. ואחר כך בצד השמאל, בסוד זה אתה גבור. וזהו חבור של אתה וגבור, שני דינים. וכיון שנמשכות הפרכות, נכלל ברחמים, ונמצא באותו הצד הכל פאחד, וזהו מתיח מתים, סומך נוטלים ורופא חולים וכו'.

פדקאמרן, ואתפלילו ביה. ועד השתא אתפלילו, ובעי לאפקא לון, איהו היכלא דא, וכד אפיק לון מברכאן, (נ"א מתברכאן) בגין האי נצרה, פדין איהי אחידת בהו, בכל אינון ברכאן. ואף על גב דהא אתפלילו היכלין בהיכלין, השתא אתאחידו באינון ברכאן פחדא, וכד אמר מלך עוזר ומושיע ומגן, פדין אפיק לון מברכאן.

והאי, איהו חד היכלא שביעאה, ברזא דשמא קדישא עלאה, בוכ"ו. ברכה יחסד כח' ומשפט, פללא רזא (נ"א רזא) ורזא דא, הוא רזא (כ"א דאיהי) דאהי"ה פללא דכלא. בגין דאלין אתוון פללא דכלא. בגין דאלין אתוון, אפיקו אלין (כ"א לון) דנפקו מנייהו, פללא דאבהן, ודא איהו דמתחברא בהדייהו, דאקרי ברכה.

בין דאמר ברוך אתה יי' מגן אברהם, הא אחידת ברכאן מנייהו, ברזא דהיכלא חמישאה אהבה, דאיהו ימינא, ואיהו חמישאה, לאתקשרא ברחימו דברכאן דימינא. והכי אצטריך, מעילא לתתא לאתברכא. בקדמיתא אתפללו היכלא בהיכלא פדקאמרן, והשתא נטלי ברכאן לאשתפקא אלין מקדמת אלין. ואף על גב דאית דנטיל (כ"א דאנטיל) בקדמיתא. פיון דאשתכחו מסטרא דימינא ברכאן, בהיכלא חמישאה שארי לאחדא.

ולבתר בסטר שמאלא, ברזא דא אתה גבור. והאי איהו חבורא אתה וגבור, תרין דינין. וכיון דאתמשכאן ברכאן, אתפליל ברחמי, ואשתכח בהווא סטרא כלא כחדא, ודא הוא מתיח מתים סומך נוטלים ורופא חולים וכו'.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלִוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

אור
הזוהר

החדש
השלם
והמנוקד